EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | Laura Serrat | Actualitzat el 22/11/2021 a les 16:58

Alan León. Les mans i un martell per erigir els somnis

L'Alan León és un noi nascut a Monistrol de Montserrat que sent amor pel treball manual. Li agrada veure com els dibuixos intangibles d'uns plànols prenen forma, a mesura que modela els materials més nobles. El seu impuls per construir el porta a destruir molts dels mites que envolten els joves i la seva relació amb els oficis tradicionals. L'Alan, als seus dinou anys, s'encamina cap al sector de la construcció.

«El de paleta és un ofici que, més que força, implica molta precisió a l'hora d'utilitzar les eines», explica en un bar del costat de l'empresa manresana Obra Llar, on fa les pràctiques. Quan parla de la seva feina, els seus ulls foscos s'il·luminen. «El que més em fascina és veure el procés d'una obra des de l'inici fins a la fi», destaca, conscient que amb les pròpies mans i un bon martell es poden erigir els somnis.

Durant l'etapa estudiantil, va trobar a faltar espais que potenciessin el seu talent constructor. «En la majoria de matèries era un mal estudiant i, en arribar als setze anys, vaig posar-me a treballar, convençut que el món laboral m'obriria més portes», afirma. Ben aviat, va trobar feina com a cambrer en una cafeteria de Montserrat. «Aquella experiència em va donar confiança a l'hora de plantejar el meu futur», remarca.

L'arribada de la pandèmia, que va colpejar amb força la restauració, va motivar l'Alan a continuar formant-se per ampliar les seves possibilitats laborals. Amb l'empenta que li va donar una orientadora, va decidir estudiar el cicle formatiu de grau mitjà d'obres a l'institut Castellet. «La família també em va animar a apuntar-me a uns estudis que em permeten accedir en un ofici amb falta de professionals qualificats», subratlla.

En arribar a l'aula, va conèixer altres companys amb inquietuds similars i, de seguida, es va sentir atret pels coneixements. «Fins aleshores havia dedicat més temps als amics i a la vida de carrer, però el nou món que estava descobrint captava el meu interès per complet», relata. Les sessions teòriques i pràctiques van introduir-lo en un univers que es va revelar del tot quan va posar el peu en una empresa de construcció.

Allà es va empeltar de les regles que regeixen una professió en què «es respira molt esperit d'equip». L'aprenent assegura que, durant les primeres setmanes, la resta de treballadors van tenir paciència a l'hora d'ensenyar-li els secrets d'un ofici «que s'aprèn a foc lent». I és precisament aquest treball de formiga, tot col·locant una peça damunt de l'altra que donen lloc a grans construccions, el que més captiva l'Alan.

A punt de graduar-se, celebra que té una plaça reservada a l'empresa i, alhora, assenyala que el seu objectiu és guanyar-se el pa «a partir d'obres petites, assolibles per a la meva constitució menuda». Però els somnis més grans tenen cabuda fins i tot en els cossos més petits. El seu somni és construir, des de zero i amb l'ajuda del seu padrastre, que és finestrer, una llar enmig del camp on viure feliç.